

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/43/2021
Identifikačné číslo spisu: 6709010281
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6709010281.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci obvineného Ing. U. Y. pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 26. apríla 2022 v Bratislave o dovolaní obvineného Ing. U. Y. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. apríla 2018, sp. zn. 5To/18/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. U. Y. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 23. októbra 2017, sp. zn. 5T/57/2009 bol obvinený Ing. U. Y. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolať“) uznaný vinným pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že :

- dňa 10.10.2008 v čase okolo 11.00 hod. vo svojej kancelárii v budove OR PZ Lučenec, na Tuhárskom námestí 12 v trestnej veci obvineného Q. C., rod. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., J. X. XXXX/X, vedenej na OR PZ ÚJKP Lučenec pod č. ORP-515/OVK-LC-2008, ktorá mu nebola pridelená, prijal dňa 10.10.2008 od menovaného finančnú sumu vo výške 10.000,- Sk (331,94 eur), za to, že bude zisťovať informácie o stave vyšetrovania a svojím vplyvom pôsobiť na rozhodovaciu právomoc vyšetrovateľa PZ, ktorý v predmetnej veci konal, za čo si dal následne v dňoch 17.10.2008 a 22.10.2008 sľúbiť ďalší úplatok, pričom dňa 22.10.2008 v čase okolo 17.00 hod. v D., na parkovisku pri mestskom štadióne prevzal od menovaného finančnú sumu vo výške 10.000,- Sk (331,94 eur).

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v

Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 10. apríla 2018, sp. zn. 5To/18/2018 podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 56 ods. 2 Trestného zákona obvinenému uložil peňažný trest vo výmere 1.000,- (jedentisíc) Eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona, pre prípad zmarenia výkonu peňažného trestu, aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) týždňov.

Proti naposledy označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojej zvolenej obhajkyne JUDr. Magdy Jaňovkovej, advokátky so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 30, dovolanie, a to z dôvodov plynúcich z ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, namietal, že jeho obvinenie bolo vykonštruované a založené len na výpovedi svedka - agenta Q. C.. Poukázal na to, že dotknutý svedok bol ustanovený za agenta podľa § 10 ods. 20 Trestného poriadku z dôvodu, že dovolateľ mal zisťovať informácie od mladších kolegov za účelom poskytnutia pomoci konkrétnym podozrivým za úplatky s tým, že v najbližšom čase malo dôjsť k stretnutiu medzi obvineným a Q. C., avšak návrh na ustanovenie agenta sa podľa názoru obvineného, neopieral o žiadne konkrétne dôkazy, pričom ani realizované záznamy z použitia ITP neobsahovali žiadne informácie, ktoré by preukazovali dôvodnosť spomínaného návrhu.

Poukazujúc na ustanovenie § 117 Trestného poriadku dovolateľ namietal postup uvedeného agenta, najmä s poukazom na skutočnosť, že tento svedok-agent nevedel čítať a ani písať, a preto v prípade jeho následného vypočutia ako svedka, malo byť podľa názoru obvineného vo vzťahu k postaveniu agenta, ale aj svedeckej výpovedi primerane použité ustanovenie § 132 Trestného poriadku. V tejto súvislosti dovolateľ vyjadril názor, že takýto svedok-agent mal by poučený osobitným spôsobom tak, aby nevznikla žiadna pochybnosť o tom, že poučeniu porozumel, všetky zápisnice mu mali byť prečítané, o čom mal byť poučený, avšak k tomu v celom konaní nedošlo, a to až do výsluchu dotknutého svedka na hlavnom pojednávaní vykonávanom Okresným súdom Zvolen, preto všetky dôkazné prostriedky vo vzťahu k tomuto svedkovi považoval obvinený za nezákonné, vykonané v rozpore so základnými procesnými požiadavkami na ich vykonanie.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol, že aj napriek opakovaným námietkam k osobe Q. C. nedošlo k žiadnemu vysvetleniu, a to nielen vo vzťahu k zákonným podmienkam jeho výsluchu, ale ani vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam týkajúcim sa druhu a počtu bankoviek, ktoré mal obvinenému poskytnúť ako úplatok. Za závažné pochybenie prípravného konania považoval obvinený skutočnosť, že v uznesení o vznesení obvinenia z 13. novembra 2008 bol obsiahnutý iný popis skutku ako v uznesení zo dňa 22. októbra 2008, pričom na podklade námietky obvineného vyšetrovateľ uznesenie z 22. októbra 2008 zrušil v rámci autoremedúry a vydal nové, čo však vtedy v zmysle § 192 Trestného poriadku nebolo možné a toto nové nezákonné rozhodnutie, vydané v rozpore s platným Trestným poriadkom, sa stalo podkladom pre celé ďalšie konanie.

Dovolateľ ďalej namietal, že orgány činné v trestom konaní žiadnym spôsobom nereagovali na jeho námietku, že nikdy nedošlo k riadnemu skončeniu prípravného konania, pretože obvinený nebol oboznámený s výsledkami vyšetrovania, keďže vyrozumienie o tomto úkone mu bolo doručené až 11. februára 2009, hoci dátum oboznámenia bol určený na 12. februára 2009. V tejto súvislosti zdôraznil, že tohto svojho práva sa nevzdal, pričom argument o prítomnosti jeho obhajkyne na dotknutom úkone nemá, podľa jeho názoru, oporu v zákone.

Na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 368 a nasledujúcich Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie okresného súdu zrušil a súdu prvého stupňa prikázal, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen sa k dovolaniu obvineného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistene porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 24/2020).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej praxi však ako podklad pre záver o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), skúma celkovú spravodlivosť procesu (primerane napríklad rozhodnutia EŠLP vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému Kráľovstvu z 15. decembra 2011, Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015, Ibrahim a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 13. septembra 2016, Simeonovi proti Bulharsku z 12. mája 2017, Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018 a ďalšie). Teda pre záver o porušení článku 6 Dohovoru z pohľadu práva na spravodlivý proces nestačí akékoľvek (nepodstatné, formálne) porušenie zákona pri vykonávaní akéhokoľvek dôkazu, ale musí ísť o porušenie podstatné, závažné, majúce zásadný materiálny dopad na práva obvineného, a to až do takej miery, že spôsobuje nespravodlivosť procesu ako celku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku videl obvinený v podstate v tom, že jeho obvinenie bolo vykonštruované, založené na výpovedi svedka Q. C., ktorý bol ustanovený za agenta z dôvodu, že dovolateľ mal zisťovať informácie od mladších kolegov a na ich podklade za úplatky pomáhať podozrivým osobám s tým, že v najbližšom čase malo dôjsť k stretnutiu medzi dovolateľom a svedkom Q. C., avšak podľa názoru obvineného vyššie uvedené skutočnosti, ostali len v rovine tvrdení prokurátora, keďže návrh na ustanovenie agenta neobsahoval žiadne uvedenie dôkazov opodstatňujúcich takýto záver a ani realizované záznamy z ITP nepreukázali nič, čo by predstavovalo dôkaz preukazujúci dôvodnosť použitia agenta.

Z predloženého spisu je zrejmé, že svedok Q. C. pôsobil v prejednávanej veci ako agent v čase od 9. októbra 2008 do 9. januára 2009. Podkladom pre použitie agenta boli v prejednávanej veci informácie operatívneho charakteru potvrdené výsluchom svedka Q. C. z 8. októbra 2008 s tým, že dotknutý svedok na týchto svojich tvrdeniach zotrval v podstatných rysoch aj počas svojich následných výsluchoch tak v prípravnom konaní (21. novembra 2008), ako aj na hlavnom pojednávaní (29. januára 2010) s tým, že snahu získať informácie od kolegov potvrdil aj svedok Ing. Q. X..

Vo vzťahu k použitiu agenta na podklade operatívnych informácií sa žiada uviesť, že ide o bežný, obvyklý, štandardný postup pod kontrolou sudcu pre prípravné konanie (§ 117 ods. 5 Trestného poriadku), ktorý vydáva príkaz na použitie agenta, a ktorý posudzuje, či objem získaných operatívnych informácií postačuje na vydanie dotknutého príkazu.

Podľa § 117 ods. 1 Trestného poriadku na odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov zločinov, korupcie, trestných činov extrémizmu, trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 a § 234 Trestného zákona možno použiť agenta. Jeho použitie je prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie, že bol spáchaný trestný čin alebo má byť spáchaný taký trestný čin.

Vychádzajúc z ustanovenia § 10 ods. 21 Trestného poriadku agent je prostriedkom operatívno-pátracej činnosti.

Ako to vyplýva z vyššie citovaných ustanovení, agent je prostriedkom operatívno-pátracej činnosti, použitie ktorého prichádza do úvahy už aj v štádiu podozrenia, že trestný čin má byť ešte len spáchaný, teda úplne v počiatkových štádiách odhaľovania trestnej činnosti a zisťovania ich páchatel'ov, pričom pre jeho použitie postačujú, ako to plynie z ustanovenia § 117 ods. 1, veta druhá, Trestného poriadku získané poznatky (teda nie dôkazy). Práve agent je zákonným prostriedkom, výsledkom použitia ktorého sú v trestnom konaní použiteľné dôkazy, a ktorý zjednodušene povedané „sprocesňuje“ (robí použiteľnými v trestnom konaní ako dôkaz) operatívne informácie, ktoré v trestnom konaní v zásade nemôžu slúžiť ako dôkaz pre uznanie viny, môžu však byť podkladom pre vydanie príkazu na použitie agenta, či iných prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Preto námietka obvineného spočívajúca v tom, že návrh na použitie agenta nebol podložený žiadnymi dôkazmi, nie je bez ďalšieho opodstatnená, nezákonnosť tohto dôkazného prostriedku nespôsobuje a navyše opodstatnenosť jeho použitia, ako to už bolo vyššie naznačené, vyplývala a bola následne aj potvrdená výsluchmi svedkov Q. C. a Ing. Q. X. a napriek námietkam obvineného aj obsahom

záznamov použitých informačno-technických prostriedkov. Zo záznamov o odpočúvaní telekomunikačnej prevádzky vyplýva vyššie naznačená aktivita obvineného vo vzťahu k svedkovi Ing. Q. X., ktorý vyšetroval trestnú vec vedenú proti svedkovi Q. C..

V podanom dovolaní obvinený ďalej namietal, že svedok Q. C. v čase jeho výsluchov nevedel čítať a ani písať, a preto malo byť pri týchto úkonoch použité ustanovenie §-u 132 Trestného poriadku, pretože ako negramotná osoba si vyžaduje osobitý spôsob výsluchu, osobitý spôsob poučenia s tým, že všetky zápisnice mu mali byť prečítané, o čom mal byť poučený, tak aby nevznikli pochybnosti, že poučeniu porozumel. Z dôvodu, že k takému postupu došlo až pri výsluchu na hlavnom pojednávaní, vyjadril obvinený názor, že všetky dôkazné prostriedky vo vzťahu k svedkovi Q. C. je potrebné považovať za nezákonné, vykonané v rozpore so základnými procesnými požiadavkami, čo predstavuje zákonný dôvod pre podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Z predloženého spisu je zrejmé, že svedok Q. C. bol pri svojom výsluchu v prípravnom konaní realizovanom 8. októbra 2008 riadne vypočutý a poučený podľa ustanovení týkajúcich sa výsluchu svedka, a to § 127 Trestného poriadku, § 130 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, § 131 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na §§ 345 a 346 Trestného zákona, podľa § 138 Trestného poriadku s poukazom na § 123 ods. 1 Trestného poriadku a § 124 ods. 2 Trestného poriadku, ďalej podľa § 129 Trestného poriadku, § 136 ods. 1 Trestného poriadku, § 136 ods. 2 Trestného poriadku, § 139 Trestného poriadku, § 2 ods. 20 Trestného poriadku s poukazom na § 28 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku a podľa § 140 ods. 1 Trestného poriadku a § 554 ods. 1 Trestného poriadku.

Zo zápisnice o tomto úkone ďalej plynie, že svedok Q. C. uviedol, že poučeniu v plnom rozsahu porozumel s tým, že vyšetrovateľ mu ozrejmil predmet výsluchu a taktiež na znak súhlasu s obsahom zápisnicu na každej strane podpísal, pričom zápisnicu podpísal aj vyšetrovateľ mjr. Mgr. F. F. a prítomný mjr. JUDr. B. T.. Vyšetrovateľ mjr. Mgr. F. F. ako svedok na hlavnom pojednávaní uviedol, že hoci nevedel, že svedok Q. C. je negramotný, riadne ho poučil a myslí si, že zápisnicu mu aj prečítal, následne ju svedok Q. C. podpísal.

Obdobný postup bol dodržaný aj pri výsluchu svedka Q. C. z 21. novembra 2008, kedy bola zápisnica o tomto úkone obsahujúca poučenie dotknutého svedka po hlasitom diktovaní a prečítaní na znak súhlasu bez návrhov na jej zmeny alebo doplnenie podpísaná všetkými prítomnými, teda vypočúvajúcim por. Mgr. Q. D., zapisovateľkou W. X., na úkone prítomným mjr. JUDr. H. Q., svedkom Q. C. a prítomnou obhajkyňou obvineného JUDr. Magdou Jaňovkovou, pričom z obsahu dotknutej zápisnice neplynie, že by na úkone prítomná obhajkyňa namietala nedostatok poučenia svedka.

Je potrebné pritom konštatovať, že zápisnicu o úkone, ktorý zaznamenáva, je potrebné považovať za dôkaz o tom, aký bol priebeh úkonu, pokiaľ nesprávnosť jej obsahu nebola preukázaná inými dôkazmi (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 50/1969).

V tejto súvislosti sa zároveň žiada uviesť, že len samotná skutočnosť, že osoba nevie čítať a písať neznamena, že trpí akoukoľvek poruchou alebo chorobou, ktorá by jej bránila poučeniu poskytnutému vyšetrovateľom porozumieť. Takáto skutočnosť pokiaľ ide o svedka Q. C. nijakým spôsobom neplynie ani zo spisu a jej existencii nenasvedčuje ani obsah výpovedí dotknutého svedka. Zo zápisnic o výsluchoch spomínaného svedka totiž neplynie, že by jeho prejav bol na prvý pohľad nelogický, rozporný, obsahujúci na prvý pohľad zrejme nezmysly a podobne.

Nič preto nenasvedčuje tomu, že by svedok Q. C. nebol pred výsluchmi dostatočným spôsobom poučený, alebo že by poskytnutému poučeniu neporozumel, teda že by výsluchy dotknutého svedka boli poznamenané chybou majúcou reálny konkrétny dopad na práva dovolateľa.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený zjavne dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre úspešné uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len jeho zásadné porušenie (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie práva na obhajobu zakladá vyššie označený dovolací dôvod, ale len porušenie zásadné).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Vychádzajúc z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť, dovolanie slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb, pričom citované ustanovenie vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Preto námietky obvineného založené na nevysvetlení skutkových tvrdení svedka Q. C. týkajúce sa počtu a druhu bankoviek, ktoré boli poskytnuté ako úplatok, svojím obsahom nenapĺňajú dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný, pretože ide o skutkové námietky týkajúce sa hodnotenia dôkazov, ktoré sú z dovolacieho prieskumu s ohľadom na už spomínané znenie § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou, Trestného poriadku (správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť), vylúčené.

Nad rámec uvedeného (pre úplnosť) najvyšší súd dodáva, že počet a druh bankoviek, ktoré svedok Q. C. odovzdal obvinenému ako úplatok je zrejмый z vykonaného dokazovania, pretože u obvineného, respektíve v jeho stole boli nájdené bankovky v počte a druhu, aké boli svedkovi Q. C. poskytnuté, ako to plynie zo záznamov o odovzdaní hotovosti, za účelom odhalenia stíhanej trestnej činnosti. Vzhľadom na to, že ku skutku došlo v roku 2008 a dotknutý svedok vypovedal o týchto skutkových udalostiach na hlavnom pojednávaní až v roku 2010, teda s odstupom času, jeho výpoveď bola nepochybne poznamenaná plynutím času a s tým spojeným prirodzeným procesom zabúdania, preto nepresnosti či rozpory vo výpovediach svedka, ktoré však nie je možné označiť za zásadné, je potrebné pripísať tomuto procesu, nevyvolávajú však pochybnosti o pravdivosti tvrdení dotknutého svedka.

K ďalším námietkam obvineného týkajúcim sa postupu vyšetrovateľa je potrebné uviesť, že ustanovenie §-u 190 ods. 1 Trestného poriadku aj v znení účinnom do 14. decembra 2008, teda v čase rozhodovania o vznesení obvinenia v prejednávanej veci, vybavenie sťažnosti takzvanou autoremedúrou pripúšťal. Podľa citovaného ustanovenia totiž orgán, proti ktorého uzneseniu sťažnosť smeruje, môže jej sám vyhovieť, ak sa zmena pôvodného uznesenia nedotkne práv inej strany trestného konania.

Inými slovami, vyhovie sťažnosti orgánom, proti uzneseniu ktorého sťažnosť smeruje, autoremedúrou prichádzalo do úvahy aj v tom čase, ak išlo o uznesenie, proti ktorému bola sťažnosť prípustná, sťažnosť podala oprávnená osoba, ktorá sa sťažnosti nevzdala výslovným vyhlásením, ani už raz podanú sťažnosť nevzala späť, sťažnosť bola podaná v zákonnej lehote, prichádzalo do úvahy vyhovie sťažnosti v celom rozsahu, zmenou pôvodného uznesenia neboli dotknuté práva inej strany trestného konania, pričom tieto podmienky v prejednávanej veci vo vzťahu k obvineným podanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia boli splnené.

Pokiaľ obvinený namietal svoju neúčast' na preštudovaní spisu dňa 12. februára 2009 s odôvodnením, že sa práva na preštudovanie spisu nevzdal a iba samotná účasť jeho obhajkyne na tomto úkone nepostačuje, v tomto smere je potrebné dovolateľovi prisvedčiť, že upovedomenie o preštudovaní spisu mu skutočne bolo doručené až deň pred samotným úkonom, pričom úradný záznam policajta o telefonickom rozhovore s dovolateľom v rámci ktorého obvinený súhlasil so skrátením lehoty troch dní (v zmysle § 208 ods. 1 Trestného poriadku) nie je možné, vzhľadom na nemožnosť overenia obsahu spomínaného rozhovoru, považovať za postačujúci. Každopádne preštudovania spisu, súčasťou ktorého bol spomínaný úradný záznam, sa zúčastnila obhajkyňa obvineného, ktorá jeho neúčast' a ani nepravdivosť spomínaného úradného záznamu policajta nenamietala.

Navyše aj pri závere, že orgány činné v trestnom konaní skutočne neumožnili obvinenému spis po skončení vyšetrovania preštudovať, nejde o porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, ktoré by malo významný, zásadný dopad na postavenie obvineného (napokon takýto dopad obvinený ani netvrdí), pritom len takéto porušenie vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je spôsobilé dovolanie úspešne odôvodniť. Odsudzujúci rozsudok v prejednávanej veci je založený na dôkazoch vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktorého sa dovolateľ zúčastnil. Navyše obvinený mal možnosť kedykoľvek v priebehu konania, či už pred súdom prvého stupňa alebo aj v rámci odvolacieho konania do spisu nahliadnuť.

Ani vyššie uvedenými námietkami preto obvinený zjavne dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený Ing. U. Y. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyselne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.